

Tema poemului Luceafarul de Mihai Eminescu

a) Poemul filosofic "Luceafarul" (1883) este incrustat in destinul spiritual al poporului roman, asa cum epepeile homerice sunt incrustate in destinul grecilor.

Motivatia acestui loc privilegiat trebuie cautata in faptul ca, in "LuceafaruF sunt reunite marile idei existentiale ale unui intreg neam: dorul de eternitate, vremelnicia umana, soarta omului superior, iubirea ca eveniment cosmic, peisajul romanesc.

Totodata, poemul reprezinta o sinteza a creatiei poetice eminesciene, genialul lui autor reunind aici teme, motive, idei si categorii lirice din toata opera sa anterioara.

b) "Luceafarul" este un poem filosofic, lirico-epic cu implicatii dramatice si se incadreaza in romantism; de asemenea, "LuceafaruF este un poem alegoric, tema lui fiind destinul nefericit al geniului care "n-are moarte, dar n-are nici noroc" (cum scria insusi poetul).

Reprezentat, in mod simbolic, prin Luceafarul/Hyperion, geniul este o fiinta fara de stea, in care Creatorul a pus "nemargini de gandire". In mod paradoxal inasa, tocmai uriesismul mintii sale ii aduce nefericirea, datorita capacitatii de a vedea mizeria lumii (cum scria Schopenhauer).